

NACRO Crime Prevention desfășoară proiecte în arii cu rate foarte înalte de criminalitate.

Centrul de cercetare NACRO face cercetări și intervine în promovarea reformelor în cadrul justiției și sistemelor penale, conduce cercetări cu privire la delikte, pedepse și eficiența acestora, delinvenți etc. Este în legătură cu importante institute și centre de cercetare, fiind coordonat de experți în domeniul penologiei, sociologiei, criminologiei, psihologiei etc. ai Universităților din Oxford, Glasgow, Bradford.

Toate activitățile departamentelor NACRO se înscriu într-o anume logică socială, logică ce ține cont de realitatea ce este într-o continuă schimbare și la care trebuie să se adapteze în permanență. Acțiunile NACRO se supun unor legi simbolice ce acționează paralel cu legile penale și care încearcă să atenueze și chiar să elimine limitele legilor penale, pentru că în general condamnarea nu reconciliază mereu tânărul cu societatea ci resuscită mai ales culpabilizarea, excluderea din societate, ascuțirea spiritului de revoltă.

Toate activitățile NACRO, toate produsele realizate în diferitele ateliere au o destinație caritabilă spre casele de bătrâni, de copii, de handicapați, ceea ce-i determină să iasă din individualismul care-i marchează, și să înțeleagă că nu pot accede la diferențiere decât în complementaritate cu întreaga societate făcându-i astfel să înțeleagă și să contribuie la coerența și coeziunea socială. În același timp le creează delinvenților o imagine pozitivă în societate eliminând, într-o oarecare măsură, stigmatizarea și marginalizarea la care aceasta-i supune. Bineînțeles că în cadrul social aceste acțiuni au grade diferite de acceptare și de receptare, pentru unii constituie numai ocazia de a-l confrunța pe tânăr cu realitatea muncii iar pentru alții aceste activități furnizează tânărului capacitatea de a exprima potențialul său într-o manieră valorizantă, atât pentru el cât și pentru societate și mai ales îi determină să pună în valoare calitatea sa de partener al dinamismului social.

Prin caracterul necoercitiv pe care-l manifestă (promovează) acțiunile NACRO au drept scop dorința de a le crea o șansă în plus celor aflați în dificultate și nu de a le impune un anume mod de viață.

Programele desfășurate de NACRO au o mare eficiență recunoscută la nivel național și concretizată în numeroase distincții și premii ce le-au fost acordate (unele fiind înmânate direct de către Regină).

În urma vizitelor și a contactelor stabilite, s-au pus bazele unei colaborări de lungă durată, oferindu-ni-se astfel posibilitatea de a valorifica o îndelungată și bogată experiență în acest domeniu, ce este utilă și mai ales necesară procesului de resocializare a minorilor din țara noastră.

Camelia Tancău

Studentă

CEA DE A DOUA CONFERINȚĂ CU PRIVIRE LA „ÎNCĂLCAREA DREPTURILOR MINORITĂȚILOR SEXUALE ÎN ROMANIA”

În București la 23 noiembrie 1993, a avut loc o a doua conferință având ca temă *Încălcarea drepturilor minorităților sexuale în România*. Cei care au abordat această dificilă temă au fost membrii comisiei pentru Drepturile Minorităților Sexuale din cadrul Societății Independente pentru Drepturile Omului (SIRDO).

Domnul Ion Răzvan, coordonator al comisiei pentru drepturile minorităților sexuale (D.M.S.) a menționat că deși în România se vorbește de 4 ani de reformă penală, în domeniul dezincriminării homosexualității, rezultatele nu sunt satisfăcătoare în ceea ce privește recunoașterea identității minorităților și mai ales minorităților sexuale.

Legile românești, în principal codul penal, pedepsesc relațiile sexuale între persoane de același sex de la 1 la 5 ani, pedeapsă similară, de fapt, cu cea aplicată pentru traficul de droguri.

Un alt aspect foarte important, subliniat în dezbateri, a fost cel vizând lipsa de dialog între autorități și reprezentanții grupurilor de *gay*, care sunt în mod direct vizați de această schimbare a legislației, sau de menținerea ei în vigoare. Această lipsă de dialog poate duce la interpretări eronate asupra condiției homosexualilor în societatea românească. Un exemplu relevant în acest sens îl reprezintă faptul că în luna decembrie a anului 1992, autoritățile românești din Bruxelles au refuzat categoric să primească delegația Asociației

Internațional Gay and Lesbian (I.L.G.A.) pentru a avea o discuție pe tema eventualei abrogări a articolului 200 din Codul penal care interzice relațiile persoanelor de același sex.

Un alt exemplu semnificativ îl constituie faptul că Ministerul Justiției nu a contactat Liga pentru Apărarea Drepturilor Omului nici măcar pentru o simplă informare asupra intenției de a trimite proiectul de schimbare al acestui articol în Senat. În schimb, un grup parlamentar a luat legătura cu organizația SIRD, iar în urma acestei consultări a rezultat un proiect de lege făcut într-o manieră absolut democratică care a fost luată în considerare de Parlamentul României.

Consiliul European, a propus autorităților române câteva amendamente, dintre care două se referă direct la homosexuali, impunând îmbunătățirea și abrogarea articolului 200. Senatul României a luat în discuție un proiect de lege redactat de Comisia juridică a acestei Camere. Acest proiect a înăsprit, de fapt, actualul articol 200 C.P. Pedepsirea relațiilor sexuale între persoane de același sex rămâne în vigoare de la 1 la 5 ani, în schimb afișarea acestor relații în public, este sancționată cu o pedeapsă de la 2 la 7 ani.

În încheiere domnul Ion Răzvan a subliniat faptul că adoptarea unui proiect de lege democratic în acest domeniu este absolut necesar și dezirabil pentru ca întreaga societate să recunoască în mod deschis drepturile acestei minorități, oferind posibilitatea cunoașterii dimensiunilor fenomenului în societate și evitând astfel ascunderea sau disimularea lui.

Domnul Kurt Klücker membru în ILGA (Austria) a evidențiat ideea că pedeapsa aplicată conduitei homosexuale este ea însăși o violare atât a Constituției României cât și a Drepturilor Omului, deoarece se încalcă dreptul individului la viață intimă personală, aceasta fiind garantată în Convenția pentru Drepturile Omului — articolul 8. În același timp, o dată cu primirea României în Comunitatea Europeană, guvernul României s-a angajat implicit să schimbe articolul 200 în timp util. Astăzi din 45 de țări europene numai 8 condamnă homosexualitatea, între care și România, care consideră relațiile homosexuale drept infracțiune.

Unii oameni dezaprobă total homosexualii chiar îi detestă, îi consideră vicioși sau perverși dar acesta nu este un argument solid pentru a le aplica pedepse privative de libertate.

Nu trebuie să uităm că homosexualitatea nu este o conduită liber aleasă sau care poate fi schimbată. Nimeni nu poate fi convins să treacă de la heterosexualism la homosexualism sau invers. Homosexuali au existat din toate timpurile, la toate popoarele, iar homosexualitatea reprezintă un fenomen cu determinante genetice și culturale.

Manuela Bratosin
studentă